

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 10 lipca 2019 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy głównej, ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją Prezydenta Miasta S. W. nr (...) z dnia 8 maja 2018 r. cofnęło oskarżonemu D. S. uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii B. W dniu 28 stycznia 2019 r. około godziny 16.35 w L. oskarżony prowadził po drodze publicznej pojazd mechaniczny marki R. (...) o nr rej. (...).

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego (k.21,52),
- zeznania P. G. (k.30),
- decyzja (k.10).

Oskarżony podczas postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień (k.21). Podczas rozprawy również przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, złożył wyjaśnienia (k.52). Stwierdził, że prowadził samochód mimo decyzji o cofnięciu uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych, gdyż musiał zarobkować. Była wobec niego wydana decyzja o cofnięciu prawa jazdy, ze względu na przekroczenie dopuszczalnej liczby punktów karnych. Nie stać go było na odwołanie się od tej decyzji. Zależy mu, by odzyskać prawo jazdy, gdyż mógłby normalnie funkcjonować.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż zgodne z treścią decyzji (k.10) i zeznaniami P. G. (k.30).

P. G. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.30), iż w dniu 8 maja 2018 r. pełnił służbę na terenie L., zatrzymał do kontroli kierowcę przy sklepie (...). Okazało się, że kierowca ten miał cofnięte uprawnienia do prowadzenia pojazdów mechanicznych. Kierujący pokrętnie tłumaczył powody zatrzymania prawa jazdy.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego oraz treści decyzji (k.10).

Sporządzone w toku postępowania dowody w postaci dokumentów wymienionych na k.53 zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, były sporządzone bezstronnie i obiektywnie, nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość. Poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia czynu przypisanego oskarżonemu nie mogą budzić wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony w dniu 12 lutego 2018 r. został skierowany na egzamin kontrolny sprawdzający kwalifikacje do prowadzenia pojazdów mechanicznych, w związku z przekroczeniem liczbę dozwolonych punktów karnych. Nie przystąpił do tego egzaminu i w dniu 8 maja 2018 r. wydało decyzję o cofnięciu uprawnień do prowadzenia przez oskarżonego pojazdów mechanicznych. Decyzja administracyjna uprawomocniła się, oskarżony miał zapewnioną możliwość jej zaskarżenia. W dniu 28 stycznia 2019 r. oskarżony nie zastosował się do tej decyzji i prowadził pojazd mechaniczny w ruchu drogowym.

Z tych powodów należy uznać za zasadne, że zachowanie oskarżonego naruszyło dyspozycję art. 180a k.k., gdyż nie zastosował się do decyzji o cofnięciu uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Oskarżony ma 29 lat, jest rozwodnikiem, ma na utrzymaniu dwoje dzieci w wieku 8 i 6 lat, zdobył wykształcenie gimnazjalne, prowadzi działalność gospodarczą, z czego nie osiąga dochodów (oświadczenie z k.52), był 2 razy karany, za podobne czyny (k.24).

Stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu nie był mały, gdyż oskarżony podjął jazdę samochodem, mimo że wydano decyzję o cofnięciu mu uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych. Stopień winy oskarżonego był znaczny, gdyż oskarżony dwukrotnie był karany za podobne czyny.

Celem postępowania karnego jest zapobieganie popełniania przestępstwom i kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych i słusznym interesów innych osób oraz wskazywanie, że orzeczone zakazy powinny być przestrzegane. Jako okoliczności obciążające należy uznać uprzednią karalność oskarżonego (k.24). W realiach niniejszej sprawy jako okoliczność łagodzącą uznać należy trudną sytuację życiową oskarżonego, a zwłaszcza samotne wychowywanie dwójki dzieci.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uznał, że karą adekwatną, sprawiedliwą i zdolną spełnić cele prewencji indywidualnej i generalnej powinna być kara 3 miesięcy pozbawienia wolności. Kara ta powinna przez swą realną dolegliwość przekonać oskarżonego oraz jego ewentualnych naśladowców o konieczności przestrzegania porządku prawnego. Uwzględniając warunki i właściwości osobiste oskarżonego oraz jego sytuację życiową uznać należy, że wykonanie kary nie jest konieczne do wdrożenia oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości. Warunkowe zawieszenie wykonania kary powinno powstrzymać oskarżonego od dokonania kolejnego czynu zabronionego. Trzyletni okres próby powinien wystarczyć do weryfikacji prognozy kryminalnej wobec oskarżonego.

Ustawodawca przewidział obligatoryjne orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych za przypisane oskarżonemu przestępstwo. Za orzeczeniem tego środka karnego na minimalny okres 1 roku przemawia sytuacja życiowa oskarżonego związana z potrzebą odzyskania uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Oskarżony nie ma stałych dochodów i zasądzenie od niego kosztów sądowych mogłoby narazić go i członków jego najbliższej rodziny na niemożliwość zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Biorąc powyższe pod uwagę, zwolniono go z obowiązku zwrotu tych kosztów i przejęto je na rzecz Skarbu Państwa.